

boško tomašević

MORE

*Pontum adspectabant flentes
(Vergilije)*

Pevam, boginjo, more, duboko zaleglo pod hramom godina najnezapamćenijih, sklonu
Okružjem gdeno venac zāliva zelenokosih mirti
Na zemlju pada čekajući, na plavet nesviklo, podne —
Tamnih stopala Vreme, stoput kao biće
U istoriju zagledano, trajno jednom —
More, more u okružje crno zabodeno, kao devica
Adska, čuvarka Grobnice, s mirtom eona na bedemu sprudnom, more, more
Doba što niče na spokoj Bogova u
Slavlju, ponad luke i jedara Kapetanije, u čast
Plovidbe draguljne, na čudan način neizvesne, more, u čast Plovidbe »bez razbora«, pod
mlekom pamćenja postav

E da bi lađa grivu njemu pokrila,
Kao kad se jahač na zaleno izvine polje, diveć se ravnici, a žudeć
Tokove nove, utonuv u travu, pod zvezdom
Alabasternom okrene sebi i nečujnoj samoći svojoj.
Bogovi, sad nepodmitljivo je bdenje, u ogledalima, pod kobilicom broda sad more puži
A školjka izmivena na žalu se gnezdi ozvezdanom.
Niko nas ne gleda, more, i samoća nam se vraća, kao
Tavna iznemoglost krečnjaka na hridi, kao snevanje
Falusnih brazgotina na oltaru nomadskom, bedro nedogledno,
Lakokrilo, pokriva nam nagotu, našu mladost i našu starost, našu bezumnost i
bezimenost, u

Etersku pravdu zaroniv okrug Bića.
Niko nas ne gleda, more, sveudalj isto, sve do praznika naših
Tajnih staništa, zaraslo u zverinje vremena nepamćenog, u izvor krzna lemanskog.
E da bi isto na zvezdi drugoj istriglo
Svetlost i svetost isponova.

tutankamom kupi poreze

miroslav dimitrijević

Tutankamon u piramidi juri blatnjavim
sokakom
Ljudi sklanjaju stoku žiito i nekretninu
A on ludu mašinu puni seljačkim mrakom
I sa poreskom tašnom dresira carevinu

Deca cvile za kozom majkom po mleku
Starci kleče pred zamišljenim sudom
Pola sela živi o sunčevom dvopeku
Daminu gambiti u šahu suludom

Dečjim rukopisom faraon popisuje imanja
To je najveća nežnost koju za njih oseća
I zaklonjen na sedištu jutarnjim izdanjem
S osmehom mumije detinjstva se seća

DVE PESME

boro kapetanović

PLIVAČ

Kad uđeš u vodu
Sjajni plivaču
Ne čini li se i tebi u prvi mah
POVRATKA NEMA!!!
— Obraduješ li se?

Teži li i tvoja duša DNU: kao moja
Čeka li i tebe ribica zlatna: kao mene
Poželiš li i ti smrt?

— Lukavo nasmiješ li se
Ah!
Konačno!

I življe
Sve življe
Roniti staneš

Al' dno: čim dno dodirneš
Osjetiš li uobraženi
Kakvom se kukavičluku odaješ
Hitro
Izranjajući!

UTICAJ

U polje
u livadu
kad
uđem

i
iz polja
iz livade
nebo
pogledam

a
onda
sebe
i
nebo
uporedim

Uviđam
golem
uticaj
r a z l i k e

na
moju
poeziju
i
život

I brže — bolje zapjevam!

ako ko naiđe
nek misli
dušman
da sam srećan!

dva, čini mi se, vrlo ljubavna soneta

kemal mujičić

Za Pipi

Hoću l' moći, divna tugo
To proljeće prigriliti
I' će zima ova dugo
Niz lica nam studen liti

Vrelo sunce, eno, prži
Događa se negdje vrelo
Noć nam spora, dan je brži
Već se jutro s podnem srelo

U pustinji glave ove
Mnoge ptice propjevale
Sada huk se čuje sove:

Sve ljepote zar prestale
Tek se jeka javlja blaga
Čuješ li je, čuješ, draga

* * *

Vječno, kao život pravi
Tvoje rebro, dobro srebro
Sad u mojoj spava glavi
Tvoja kosa, tvoje bedro

Pak se siva megla stiva
Dva datuma sišla s uma
Jedan kao pseto pliva
Drugi kao delfin duma

Noć je prošla sama pošla
Da zagrlj jutro mrtvo
Jedna luda drugoj došla:

Nepotrebno živiš žrtvo
Obala se rijeci skrila
Ptica jedna našla krila

utrka puževa

željko ivanković

Stižem to kao Ahil kornjaču.
(I. Slamnig)

ima li uopće smisla
ta utrka puževa
kad niti sâm ahil
nije dorastao svečanom
trenutku zablude
u koju je uvučen
zahvaljujući prije svega
viteštvu
a onda i smicalicama
vječno dokonih hipotetičara
kojima na koncu
ne ostaje ništa do li
duboki usijek u pamćenju
i trajno bludjenje

* * *

prije počinka zanimjati sve
(tko zna što se noću događa)
a onda ne dozvoliti priviđenje
i imati strpljenja sa sobom
trošiti se razložno i uvijek nečujno
nadomak bezbroju mogućnosti
da se učini glupost
povratak nazad nikad se ne predviđa
istim putem a rijetko i istim smjerom